

[Erik Kragh.]

løsning, men den ligger nok ikke lige om hjørnet; jeg tror, der vil blive en lang periode med små afspændingsskridt, der efterhånden vil kunne føre frem til en løsning.

At ssoialistisk folkeparti fremsætter dette forslag, kan jo ikke undre, når man har fulgt socialistisk folkepartis almindelige udenrigspolitiske indstilling her i tinget i disse år.

Jeg vil slutte med at sige, at mit parti altså ikke kan tiltræde det foreliggende forslag, men naturligvis ikke vil afvise at deltage i en udvalgsbehandling.

K. Helveg Petersen: Jeg synes, at hr. Gert Petersen forelagde sine synspunkter på en velafbalanceret måde, og jeg synes, der er rejst problemer her under debatten, som gør det berettiget, at vi tager tingene op til drøftelse i et udvalg. Det er meget komplicerede forhold, der er tale om, og jeg tror, vi har godt af at få kastet lys over en række af de spørgsmål, der har været fremme.

Jeg kan principielt tilslutte mig den betragtning, at Danmark må anerkende de statsdannelser, hvor der findes regeringer, der har autoritet og udøver den faktiske magt inden for området. Det kan ikke være afgørende, om vi i det enkelte tilfælde synes om det pågældende styre. Hvis vi opstillede den forudsætning, at vi skulle sympatisere med de regeringer, med hvem vi var i diplomatisk forbindelse, ja, så ville det svinde i antallet af anerkendte styre. Men der kan være forhold, der kan bevirke, at man over for områder, hvor der er opstået en deling, men hvor der i øvrigt er håb om at genforening kan finde sted, venter for at se tiden an; jeg ser altså helt bort fra, at der ikke foreligger nogen pligt til at anerkende.

I de tre tilfælde, som forslaget til folketingsbeslutning refererer til, er der gået en rum tid, siden delingen fandt sted, men der er jo i øvrigt ganske betydelige forskelle mellem de tre regioner, så det kan nok være rimeligt at se på hver enkelt af dem for sig.

Det er rigtigt, at Nordkorea ikke har opført sig særlig godt over for De Forenede Nationer. Man ville ikke have med den FN-kommission at gøre, der i sin tid blev nedsat for at sikre frie valg og en fri forfatning for hele Korea, mens man i Sydkorea var villig dertil, og Danmarks anerkendelse af Syd-

korea må jo bl. a. ses i den sammenhæng. Men det må alligevel være ret afgørende for vor stillingtagen, om vi synes, der er nogen udsigt til en snarlig ændring. Både statsministeren og hr. Per Hækkerup var inde på de skiftende forudsætninger, de hastige ændringer, der finder sted også i verdenspolitikken. Jeg mener ikke, der er udsigt til, at der sker nogen ændring i den region, i de tilstande, der findes nu, og jeg mener altså, man bør overveje, om ikke man burde etablere diplomatisk forbindelse, men jeg føjer til, at der i disse overvejelser naturligvis må indgå den betænkelighed, som statsministeren var inde på, nemlig den, at man så kunne risikere, at man ikke fra Sydkoreas side ville opretholde forbindelsen. Det er et problem, vi kan se på i udvalget.

I Vietnam er stillingen ganske uklar. Meget tyder på, at der vil gå lang tid, før denne ulyksalige krig standser. Efter min opfattelse har vi anerkendt Sydvietnam på et spinkelt grundlag. Det skete på et tidspunkt, hvor en række magtkampe havde fundet sted, og der er ikke meget, der tyder på, at de skiftende regeringer i Sydvietnam ved egen hjælp havde kunnet fastholde magten i området. Det er ikke let at trække en anerkendelse tilbage, og jeg har ikke i sinde at stille forslag derom, men meget kunne tale for, at det skete ud fra den principielle betragtning, at styret i Sydvietnam, efter hvad der foreligger, ikke ved egen hjælp kan opretholde autoritet i landet.

Ser vi på Nordvietnam, må det erkendes, hvad enten vi synes om det styre, man har dér, eller ej, at det er mere stabilt, og Ho Chi Minhs regering støtter sig ikke i samme omfang på fremmed hjælp, som man gør i Sydvietnam. En anerkendelse af Nordvietnam side om side med Sydvietnam ville imidlertid indebære anerkendelse af, at der er to selvstændige stater, hvilket strider imod Genèveaftalerne af 1964; heri fastslås det jo, at delingen i de to zoner er midlertidig, ligesom det fastslås, at der i 1956 skulle afholdes frie valg i hele Vietnam. Dette er ikke sket, og det har USA et stort medansvar for.

Det, der foregår i Vietnam, er efter min opfattelse først og fremmest en borgerkrig, som USA har grebet ind i, og her løser anerkendelse af Nordvietnam ikke noget problem. Det, det drejer sig om, er jo det,